

Vnitřní (niterný)

Je třeba náležitě objasnit, co jmenujeme slovem „vnitřní“ nebo „niterný“ (a „nitro“ atd.) A právě to je nejlépe možno ukázat na struktuře událostného dění a hlavně modelu konkrétní (pravé) události. Proti sugestivní myšlence (spíše předpokladu) Zenónově, že dělením času (nebo prostoru) donekonečna (resp. až kam to půjde) dospějeme k časovému (nebo prostorovému) „bodu“ a tím k „ne-času“ (resp. „ne-prostoru“) budeme trvat na tom, že čas zůstává nadále časem (a prostor prostorem). Což – na první pohled obdobně jako u atomistů – vede k závěru, že musí existovat nějaký nejmenší „úsek“ času (nebo prostoru), který je dále už nedělitelný, ale nadále má počátek a konec, které nejsou ani časově, ani prostorově identické. Za předpokladu, že to platí také pro primordiální události, nebo jinak vymezeno, na nejkratší události, jaké se ještě mohou (v našem světě) dít, dochází mezi jejich počátkem a koncem ke změně, takže konec se nerovná počátku. Z nějakých důvodů právě tato skutečnost uniká pozorování zvenčí, takže onu změněnost musíme připsat nitru takové události.

(Písek, 130223-1.)